

Camellia

นางเซียมฮู อุปโลกน ลุ่มแคว้น

丑妃禍國不殃民 11

君彤 จรินทร์ เขียน
ติงติง แปล
HWQRANXIII วาด

บทที่ 354 ถูกไล่ล่า

อวินร้วเหยียนติดตามขบวนรถคุมตัวไปทางทิศตะวันตก เป็นเวลาหลายวัน ทว่าไม่มีโอกาสช่วยคนออกมาเลย

ขบวนรถคุมตัวมีจอมยุทธ์ทั้งหมดสี่คน แต่ละคนมีพลังวัตรเหนือกว่านักคุมกระบี่ระดับเก้า อวินร้วเหยียนเป็นเพียงนักคุมกระบี่ระดับแปดขั้นพื้นฐาน กำลังยุทธ์ต่อกรนั้นไม่ต่างอันใดกับเอาไข่ไปกระทบหิน¹ นางไม่มีวิธีที่ดีกว่า ทำได้เพียงติดตามและเสาะหาโอกาสตลอดทาง

ระหว่างพักผ่อนยามเที่ยง ขณะคนเลี้ยงม้าผู้หนึ่งเดินออกจากขบวนเพื่อถ่ายเบา ก็ถูกอวินร้วเหยียนใช้ยาผงพรา่เลือน หญิงสาวจึงรู้จุดหมายปลายทางจากปากของเขา นั่นคือเหมืองหินวิญญานผลึกแห่งหนึ่งที่ใหญ่ที่สุดของสกุลพี และได้รู้ว่ายามนี้พวกเขาอยู่ห่างจากจุดหมายปลายทางอีกเพียงสองวัน

¹ สำนวนจีน หมายถึง ไม่รู้จักประมาณตน ทำให้ตนประสบกับความตาย

นางรู้สึกเป็นกังวลอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง เกรงว่าหากไปถึงสถานที่แห่งนั้นจะยิ่งไร้โอกาส

ยามราตรี อวินร่วเหียนชุ่มช่อนอยู่ใกล้ขบวนรถอีกคราก่อนหน้านี้เพื่อความปลอดภัย นางติดตามอยู่ใกล้ๆ เสมอ ครั้นยามราตรีเงียบสงัดเท่านั้นถึงเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้เพื่อดูสถานการณ์ของจ้าวอู่เฟิงและหลินชิงเสวีย

ยามนี้รถม้ากำลังจอดอยู่ข้างถนนสายเล็กกึ่งกลางหุบเขาแห่งหนึ่ง คนเลี้ยงม้าและจอมยุทธ์ทั้งสี่กำลังล้อมวงกินเนื้อร้านสุราอยู่ข้างกองไฟ อวินร่วเหียนชุ่มช่อนอยู่บนเนินเขาทางทิศใต้พลางจับตามองพวกเขา นางขบคิดในใจว่าหากพลังวัตรของนางเหนือกว่าจอมยุทธ์เหล่านี้ ก็จะสามารถปรุงยาผงพราเลือนออกมาจัดการพวกเขาได้

หญิงสาวจับจ้องคนเหล่านั้นที่กำลังกินดื่ม พลังครุ่นคิดว่าสามารถหาโอกาสวางยาพิษได้หรือไม่

หลายคืนที่ผ่านมาอวินร่วเหียนปรุงพิษไม่น้อย ยามนี้ล้วนเก็บอยู่ในมิติกำไลเงิน ตามคำพูดของจิวจิว พิษเหล่านี้

คร่ำชีวิตนักคุมกระบี่ระดับเก้าได้ไม่มีปัญหา แต่ปัญหาสำคัญคือ
จะวางพิษนี้อย่างไร

อวินร่ำเหยียนเคยคิดให้เสียวมั่วสะสาถูกระนี้ แต่เจ้านก
ตัวนี้ไม่เพียงเป็นนกตะกละ ยังเป็นนกที่ข่มเหงผู้อ่อนแอ ทว่า
หวาดกลัวผู้แข็งแกร่ง ครั้นเผชิญอันตรายก็ยอมโอนอ่อน

จำต้องพึ่งพาตนเอง

หญิงสาวถอนใจน้อยๆ สายตาทอดมองไปเบื้องล่าง
อีกครา จับพลันนั้นสายตาหนึ่งจากเบื้องล่างก็สบประสาน
สายตานางเข้าพอดี ในใจอวินร่ำเหยียนกระตุกสั่น พลัน
ตระหนักได้ถึงอันตราย

นางถอยห่างจากสถานที่ซ่อนตัวอย่างไม่ลังเล จากนั้นก็
ชี้กระบี่ห้อยตะบึงไปยังทิศทางฝั่งตรงข้าม ทว่าเจ้าของสายตา
คู่นั้นที่มีใบหน้ายาว รูปร่างกำยำ และรูปโฉมแลดูสับปลับ กลับ
ชี้กระบี่ไล่ตามอยู่ด้านหลังอวินร่ำเหยียนในทันที

ความเร็วในการเหาะเหินของนักคุมกระบี่ระดับเก้า
เหนือกว่านักคุมกระบี่ระดับแปดอย่างสมบูรณ์ เคราะห์ดีที่กระบี่-
วิญญูณชื่อถงเป็นกระบี่ชั้นดีไร้ผู้ใดเทียม ความเร็วในการ

เหาะเหินของอวินรื้อเหียนทวิชขึ้นจากเดิมเป็นเท่าตัว แต่กระนั้น ก็ยังไม่อาจสลัดออกจากจอมยุทธ์ผู้นั้นได้ ทำได้เพียงรักษา ระยะห่างให้คงที่

จอมยุทธ์ผู้นั้นไล่ตามอวินรื้อเหียนตั้งแต่ราตรีเพ็ญ ปรากฏจวบจนตีกดินค่อนคิน พลังวิญญาณของอวินรื้อเหียน ร่อยหรอลงเต็มที่ ท้ายที่สุดก็ถูกจอมยุทธ์แลดูสับปลับผู้นั้น ไล่ตามทันทีละน้อย

“แม่นางน้อย อย่าได้คิดหนี” เสียงสับปลับอาศัย พลังวิญญาณของจอมยุทธ์ผู้นั้นแหวดงเข้าหูอวินรื้อเหียน จากด้านหลังห่างออกไปไกล

“เจ้าไม่อาจหนีพ้นเงื้อมมือของพี่ชายได้ ฮ่าๆๆ” เสียง สับปลับดังไกลเข้ามาเรื่อย ๆ ทว่าความเร็วของอวินรื้อเหียน กลับช้าลงอย่างต่อเนื่อง

แสงกระบี่สีแดงสายหนึ่งพุ่งผ่านข้างกายอวินรื้อเหียน หญิงสาวหยุดชะงักกะทันหัน เนื่องจากเส้นทางด้านหน้าถูก จอมยุทธ์หน้ายาวขัดขวางไว้

อวินรวั๑เหยียนตระหนักได้ว่าไม่อาจหลบหนีได้แล้ว จึงลดระดับลงพื้น เช่นนี้สามารถประหย๑ดพลังวิญญ๑ณได้บ้าง

“เป็นอย่างไรเล่า บอกแล้วว่าเจ้าหนี๑ข้าไม่พ้น ไม่ต๑องกลัวไป พี่ชายรักห๑ยกถนอมบุ๑พผ๑า²เป็นที่สุด” จอมยุ๑ร๑ห์หน้ายาวผู้นั้นก็ลดระดับลงมาพร้อมอวินรวั๑เหยียน ยืนห่างจากนางไม่ถึงสามจั้ง

ท่ามกลางความมืดมิด ดวงตาพร๑าวระย๑บดุจหมาป่าของอวินรวั๑เหยียนจ๑ดจ้องจอมยุ๑ร๑ห์หน้ายาว ภาพที่อวินรวั๑เหยียนมีต๑อคนผู้นี้ยังคงตราตรึง นางเห็นคนผู้นี้กระทำล๑วนลามหลินซิงเสวี่ไม่ต๑่กว่าหนึ่งครั้ง ครั้งหนึ่งจ๑วอ้เฟิงเคยถูกคนผู้นี้ทุบตีเพื่อปกป้องหลินซิงเสวี่

“ความจริงพี่ชายสัง๑เกตเห็นเจ้ามานานแล้ว เจ้าติดตามพวกข้ามาสองสามวันแล้วใช่หรือไม๑่”

จอมยุ๑ร๑ห์หน้ายาวมองอวินรวั๑เหยียนแล้วกล่าวอย่างขิงข๑ง “แต่เจ้าระแ๑ดระวังไม๑่น้อย ข้าคิดจะเข้าไกล้เจ้าอยู่หลาย

² เป็นสำนวน หมายถึง บุร๑ษ๑ะนุ๑ถนอมอ่อนโยนต๑อสตรีเป็นอย่างดี

ครา แต่เจ้าก็ถอยหนีได้ทันกาลทุกครา ยังคิดว่าเจ้าสามารถ
ข่มใจไว้ได้ตลอดเสียอีก แต่แล้วหนนี้ก็ให้พี่ชายจับเจ้าจนได้”

บุรุษหน้ายาวเอ่ยวาจาพลงใช้สายตาเพ่งมองอวิน-
ร้วเหียนขึ้นลงอย่างพิณีจ เขากล่าวต่อขึ้นว่า “เหล่าหนูดำดิน
เช่นพวกเจ้ารูปร่างเล็กบางและจิ้มลิ้มกว่าสตรีบนแผ่นดิน
หมิงยวนของพวกข้ามากโข พี่ชายชอบคนนึ่มนวลเช่นพวกเจ้า
กินเข้าไปแล้วย่อยได้ง่าย”

“อ้อ” อวินร้วเหียนกลับเหยียดยิ้มหยัน “ระวังอย่าให้
พื้นหน้าของเจ้าหลุดเสียเล่า”

“เป็นสตรีฤทธิเยอะเสียด้วย” บุรุษหน้ายาวก็เหยียดยิ้ม
เอ่ยขึ้น “ยามนี้พี่ชายก็อยู่ที่นี่แล้ว”

บุรุษหน้ายาวกล่าวจบก็สะบัดมือไปทางอวินร้วเหียน
ลูกไฟนับสิบลูกลอยเข้าหาอวินร้วเหียน ลูกไฟเหล่านี้หมุนวน
อย่างรวดเร็วกลางอากาศ อุณหภูมิร้อนแรงแผดเผา วายุไฟที่
แผ่มาด้วยนั้นถ้าโถมมายังใบหน้าของหญิงสาว

บุรุษหน้ายาวผู้นี้ฝึกบำเพ็ญเพียรเคล็ดไว้เจียรธาตุไฟ
เช่นเดียวกับอวินร้วเหียน ภายนอกของเขาแลดูสับปลั๊บทว่า

ครึ่งนอกมือกลับเหย้มโหดอย่างมาก และหาได้มีเจตนาอ่อนข้อให้แม้แต่หน่อย

อวินรว์เหยียนถูกบีบให้ถอยหลังกรูด นางถือกระบี่-
วิญญูณชือถงไว๋ในมือ ขณะก้าวถอยหลังก็ยกกระบี่ขึ้นขัดขวาง
ลูกไฟขนาดเล็กนับสิบลูกนี้

“แม่นางน้อยตอบสนองว่องไวยิ่ง” บุรุษร่างกำยำผู้นั้น
สาวเท้าตะบึงขึ้นหน้า สะบัดมือออกกระบวนท่าพลาญเอ่ย “รับ
กระบวนท่านี้ของข้าเสีย”

สิ่งที่พุ่งเข้าใส่อวินรว์เหยียนอีกหนเป็นลูกไฟขนาดกลาง
นับสิบลูก หญิงสาวพลิกมือใช้วิชาลูกไฟ ลูกไฟขนาดเล็กนับสิบ
ลูกขนาดเป็นครึ่งหนึ่งของลูกไฟฝ่ายตรงข้ามปล้นถูก
กลืนหาย อวินรว์เหยียนยังคงถอยหลังต่อเนื่องเพื่อประวิงเวลา
จากนั้นก็ใช้กระบี่วิญญูณชือถงวาดวงกลมตรงหน้าด้วยความ
รวดเร็ว

วงกลมนั้นก่อตัวเป็นกำแพงไฟอยู่ตรงหน้าอวินรว์เหยียน
ชือถงมีไฟวิญญูณในตัวมันเอง และพลาญภาพของไฟวิญญูณ

นี่ก็ไม่อาจนำมาเทียบเคียงกับไฟวิญญูณที่กลั่นจากเคล็ดวิชา
ธรรมดา อวินรวัหะเหียนคิดจะใช้ไฟควบคุมไฟ

เป็นดังคาด หลังลูกไฟเหล่านั้นสัมผัสกับกำแพงไฟนี้
ก็ถูกขวางไว้ด้านนอก ก่อนถูกกระบี่วิญญูณช้อนถลกสินหาย

“กระบี่วิญญูณที่เก่งกาจยิ่งนัก” จอมยุทธ์หน้ายาวเผย
สีหน้าละมิบ ในใจของเขาผูกความคิดที่ชั่วช้าเหลือหลาย
ครั้งจับอวินรวัหะเหียนได้แล้วก็ทำเรื่องที่ตนปรารถนา จากนั้นก็
สังหารนางแล้วยึดกระบี่วิญญูณช้อนถลกมาเป็นของตน

“เช่นนั้นก็อย่าตำหนิว่าพี่ชายจิตใจอำมหิต” บຸຣຸຮหน้ายาว
ลั่นวาจาจบก็พลิกมือนำหอกยาวออกมา ก่อนเหวี่ยงปลายหอก
กลางเวหา เปลวไฟสายหนึ่งลุกทวีสืบขึ้นที่หัวหอก

ต่อมาบຸຣຸຮหน้ายาวก็ปล้นฟุ้งแทงมายังอวินรวัหะเหียน
อวินรวัหะเหียนใช้ช้อนถลกขวางหัวหอก ทว่าหัวหอกที่มีไฟวิญญูณ
นั้นเปรียบดังปลาในน้ำ เล่ห์เหลี่ยมเหลือล้นเป็นอย่างมาก ช้อนถลก
ของอวินรวัหะเหียนไม่อาจโจมตีโดนมัน บຸຣຸຮหน้ายาวผู้นี้ไม่เพียง
พลังวัตรยอดเยี่ยม แต่ยังใช้วิชาหอกได้ดีอีกด้วย

อาการของอวิน⁺ร้วเหยียนถูกหัวหอกเผาไหม้ หญิงสาว
จำต้องล่าถอย ขณะเดียวกันมือหนึ่งก็ถือช้อนงาปกป้องจุดสำคัญ
บนร่างกาย ส่วนอีกมือหนึ่งตบไปบนจุดที่ไฟลุกไหม้ตามกาย

แม้บุรุษหน้ายาวมีจิตสังหารอวิน⁺ร้วเหยียน แต่ก็ยัง
ละโมภในความเพริศแพรวของนาง จึงไม่กล้ากำเร็บเสิบสานนัก
อวิน⁺ร้วเหยียนก็มองเห็นความโสมมที่ไม่อาจปิดบังได้ในแววตา
ของเขาเช่นกัน จึงไม่หลบหลีกเยี่ยงสุนัขจวนตรอกอีกต่อไป แต่
โจมตีตอบโต้กลับไป

เป็นดังคาด จอมยุทธ์หน้ายาวผู้นั้นไม่กล้าลงมือ อวิน⁺
ร้วเหยียนพบช่องว่างหลบหลีกหัวหอก มือถือช้อนงาแทงไปยัง
หน้าอกของจอมยุทธ์หน้ายาวอย่างไม่มีรีรอ

จอมยุทธ์หน้ายาวก็ตะลึงพริ้งเพริดไม่ต่างกัน รีบหมุน
กายขวางกัน เขาใช้ท้ายหอกกันแขนของอวิน⁺ร้วเหยียนอย่าง
สุดกำลัง พริบตาที่แขนอวิน⁺ร้วเหยียนผ่อนลง ช้อนงาก็จวน
ร่วงหล่น ทว่ามืออีกข้างหนึ่งของนางกลับเหยียดออกไปตบ
ส่วนท้ายของด้ามกระบี่ช้อนงา

ฝ่ามือนี้อวิ้นร้วเหยียนใช้พลังทั้งหมดที่มี ครั้นช็อกงได้รับพลังก็กลายเป็นลำแสงพุ่งไปยังใบหน้าของจอมยุทธ์หน้ายาวดวงตาของจอมยุทธ์หน้ายาวเบิกโพลง ก่อนเบี่ยงกายหลบหลีกไปด้านข้างอย่างรวดเร็ว ช็อกงเหินจุมุกของเขาลอยเหินไป

“อ้า!” จอมยุทธ์หน้ายาวกุมจุมุกพลาบเปล่งเสียงร้องเคล้าความเจ็บปวด ตอนที่เขาคลายมือออก จุมุกครึ่งหนึ่งที่ไหม้เกรียมก็ร่วงหล่นใส่มือ ส่วนจุมุกที่อยู่บนหน้าก็ไหม้เกรียมไม่ต่างกัน เดิมทีใบหน้าของเขาก็ยาวอยู่เป็นทุน ยามนี้ไร้จุมุกจึงไม่ต่างอันใดกับไตสุกร หน้าทั้งหน้าแลดูพิลึกพิลั่นและน่าขบขัน

“นางสารเลว! กล้าทำให้ข้าเสียโฉม ข้าจะสังหารเจ้า!” ครั้นจอมยุทธ์หน้ายาวเขม่นมองอวิ้นร้วเหยียนอีกครา ไอสังหารก็เปี่ยมล้น

มือขวาของอวิ้นร้วเหยียนได้รับบาดเจ็บ ไม่สามารถจับกระบี่ได้ ช็อกงเหาะเหินกลับมาที่มือซ้ายของนาง นางตั้งกระบี่ช็อกงแนวขวางอยู่ตรงหน้าในท่วงท่าเตรียมป้องกัน

“รับความตายเสีย!” หอกยาวของจอมยุทธ์หน้ายาวแทงตรงมายังหญิงสาว ตอนอวินร่ำเหยียนใช้กระบี่สกัดกัน ชี้อึงก็หลุดลอยออกจากมือไปอย่างง่ายดาย

หัวหอกของหอกยาวจึงเสียบแทงเข้าทรวงอกของอวินร่ำเหยียน!

เคราะห์ดีที่บุรุษหน้ายาวผู้นี้หาได้คิดปลิดชีพอวินร่ำเหยียนในคราเดียว ดับไฟวิญญาณที่หัวหอกได้ทันกาล อวินร่ำเหยียนถูกหอกยาวดันถอยหลังไปอย่างรวดเร็ว ต่อมาบุรุษหน้ายาวก็ยกนางขึ้นกลางอากาศ

โลหิตแดงฉานจำนวนไม่น้อยไหลย้อยลงมาตามหอกยาว สู่มือของบุรุษหน้ายาว ทวีความตื่นตะลึงให้บุรุษหน้ายาวยิ่งขึ้น เขาโยนอวินร่ำเหยียนลอยขึ้นไปกลางเวหา

ความเจ็บปวดแสนสาหัสและอาการเสียเลือดมากทำให้อวินร่ำเหยียนรู้สึกพรวดเปลือยอยู่หลายครา

เสียงสนั่นดังขึ้น อวินร่ำเหยียนตกลงพื้นอย่างรุนแรง ร่างกายอันบอบบางของนางชงอด้วยความเจ็บปวด

จอมยุทธ์หน้ายาวเยื้องย่างไปข้างอวิ้นรว์เหียน ก่อนใช้เท้าเตะไปบนร่างอย่างทารุณ ยามนี้ใบหน้าเล็กของนางยับยู่ แต่กระนั้นความมดงามก็หาได้สูญสิ้น หน้าอกของนางชุ่มโชกไปด้วยโลหิตแดงฉาน คนทั้งคนให้ความรู้สึกสุนทรีย์ที่น่าเวทนายิ่ง

สิ่งนี้ยังทำให้ความตื่นเต็นของบุรุษหน้ายาวพุ่งทวี เขาเตะบาดแผลบนหน้าอกของอวิ้นรว์เหียนอีกครั้ง อวิ้นรว์เหียนเจ็บปวดจนรู้สึกชาไปทั้งกาย ความคิดก็ว่างเปล่าชาวโพลนเพราะความเจ็บปวดอันแสนสาหัส

โลหิตแดงฉานนั้นดูน้ำที่เปิดประตูกันน้ำ ไหลทะลักออกมาจากบาดแผลของอวิ้นรว์เหียนที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสถึงสองครา หญิงสาวรู้สึกว่เลือดในร่างไหลออกมาจนเจียนแห่งเหือดเต็มทีแล้ว

“เลือดออกเยอะยิ่ง!” ยามนี้บุรุษหน้ายาวเผยสีหน้าราวกับคนวิปลาส “ข้าจะแทงทะลุหัวใจของเจ้า แล้วเฝ้าดูเจ้าเลือดไหลจนแห่งเหือด!” บุรุษหน้ายาวจ่อหอกยาวไปที่หัวใจของอวิ้นรว์เหียน ก่อนค่อยๆ ยกหอกขึ้นช้าๆ

“เด็กน้อย ยามนี้มีเพียงข้าที่ช่วยชีวิตเจ้าได้!” ยามนี้เอง จู่ๆ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นในจิตอันว่างเปล่าของอวินร่วเหียน แต่กลับเป็นดวงตามารที่ถูกอวินร่วเหียนจงใจระงับไว้

“ผู้อาวุโสใหญ่มังกรมารให้ข้าอยู่ในกายของเจ้าเพื่อ ปกป้องชีวิตของเจ้า แต่ดวงจิตที่เหลืออยู่นี้สามารถปกป้องเจ้า ได้เพียงสามหน ก่อนหน้านี้ใช้ไปแล้วสองหน” อวินร่วเหียนยังไม่ทันเอ่ยตอบ เสียงนั้นก็กล่าวขึ้นต่อ “เด็กน้อย เจ้าจดจำภารกิจ ของตนเองไว้ให้มั่น จงจำได้ว่าตนเป็นสายเลือดมังกรมาร!”

“ไปตายเสีย!” เสียงแผดของบุรุษหน้ายาวดังขึ้น หัวหอก แทะลงมายังหน้าอกของนาง ทว่าหัวหอกนั้นกลับถูกขวางด้วย รัศมีสีแดงที่พลันแผ่พุ่งออกจากหัวใจของอวินร่วเหียน!

บทที่ 355 การปกป้อง ครั้งสุดท้ายจากดวงตามาร

“เกิดอะไรขึ้น!” บุรุษหน้ายาวรู้สึกประหลาดใจยิ่ง เขาพบว่า รัศมีสีแดงนี้แฝงพลังพิลึกสายหนึ่ง ส่งผลให้หอกยาวในมือตน ไม่สามารถเคลื่อนไปด้านหน้าได้แม้เพียงนิด เขาหมายต็ง หอกยาวออกจากรัศมีสีแดงทว่าไม่อาจทำได้ แม้แต่คิดจะทิ้ง หอกยาวแล้วหลบกายออกมาก็ไม่อาจทำได้ เขาถูกกักอยู่ เช่นนั้นอย่างน่าประหลาด

ขณะเดียวกันภายในจิตของอวินร่วเหยียนก็เกิดการ เปลี่ยนแปลงอันน่าประหลาดขึ้นเช่นกัน ภายในจิตที่ว่างเปล่า แต่เดิมปรากฏตำราเล่มหนึ่ง ตำราเล่มนี้อวินร่วเหยียนจำได้มัน มันคือมหาเวทมังกรวิเศษเล่มนั้นที่หลิมั่วเคยให้นางอ่าน ซึ่ง ภายนอกเหมือนกับตำราไร้อักขระของนางทุกประการ

ตำราเล่มนั้นลอยอยู่ในจิตของอวินร่วเหยียน จากนั้น หน้าตำราก็พลิกเปิดขึ้นเอง หน้ากระดาษว่างเปล่าหน้าหนึ่ง

ปรากฏอยู่ตรงหน้าหญิงสาว ขณะนางกำลังงวยงง บน
หน้ากระดานนั้นก็มียักษ์ปรากฏขึ้นซ้ำๆ

อวินร่ำเหียนอ่านไปที่ละข้อ และค่อยๆ นึกขึ้นได้ว่านี่
เป็นเนื้อความในมหาเวทมนตร์วิเศษที่นางเคยอ่าน เนื้อความที่
แต่เดิมนั้นเข้าใจยาก ยามนี้คล้ายว่ามองปราดเดียวก็เข้าใจ

“สิ่งนี้คือเคล็ดวิชาสูงสุดของเผ่ามังกรมาร สิ่งที่เจ้าเห็น
ยามนี้เป็นส่วนที่เจ้าเคยอ่าน ซึ่งเป็นเคล็ดวิชาฝึกบำเพ็ญเพียร
พลังวิญญาณ” ดวงตามารเอ่ย “เดิมทีเคล็ดวิชานี้ต้องรอให้
พลังวัตรของเจ้าบรรลุระดับแก่นสมบูรณ์ถึงเป็นการดีที่สุด แต่ใน
ยามวิกฤติเช่นนี้ ข้าจะหลงเหลือพลังมังกรวิเศษให้เจ้า เพื่อช่วย
เจ้าฝึกบำเพ็ญเพียรเคล็ดวิชานี้”

สิ้นเสียงดวงตามาร อวินร่ำเหียนก็รับรู้ถึงพลังอันอบอุ่น
สายหนึ่งหล่อไหลอยู่ทั่วร่างกาย ในที่สุดร่างกายที่ชาห็นับแต่เดิม
ของนางก็กลับมามีความรู้สึกอีกครั้ง

“เด็กน้อย เจ้าจงรักษาตนให้ดี” ดวงตามารเปล่งวาจา
สุดท้ายก่อนสลายหายไปชั่วนิรันดร์

จอมยุทธ์หน้ายาวกำลังใช้พลังทั้งหมดดึงหัวหอกที่อยู่ในมือ
จับปล้นนั้นรัศมีสีแดงก็เลื่อนหายไปโดยปราศเค้านาง เขาชวน
เซถอยกรุดไปด้านหลังไกลโพ้นก่อนผีเท้าจะมันคงดังเดิม

ณ ยามนี้วินรว์เหยียนลุกยืนขึ้นแล้ว ทัวร่างของนาง
ปกคลุมด้วยรัศมีสีแดงราวๆ พลังมังกรวิเศษกำลังฟื้นฟูการ
บาดเจ็บบนร่างกายของหญิงสาว บาดแผลที่ทรวงอกของนาง
หามีเลือดไหลแล้ว เกล็ดสีดำขนาดเล็กบางเฉียบงอกออกจาก
เนื้อหนังปกคลุมบริเวณบาดแผลซ้ำๆ

บนใบหน้า หน้าผาก แขน และขาของนาง ทุกแห่งที่มี
เลือดไหลอาบล้วนมีเกล็ดสีดำงอกออกมา

“จะ...เจ้าเป็นสิ่งที่ประหลาดอะไรกัน!” บุรุษหน้ายาวเปล่ง
เสียงอย่างตื่นตะลึง

“ข้าหาใช้สิ่งประหลาด” วินรว์เหยียนลืมตาขึ้น ดวงตา
ยามนี้แปรเปลี่ยนเป็นสีแดง นางเอ่ยวาจาเนิบนาบขึ้นว่า “ข้า
หาใช้สิ่งประหลาด ข้าเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่สังหารเฉพาะ
สิ่งประหลาด! ซื่อถง กลับมา!”

หญิงสาวเหยียดมือไปด้านหน้า รัศมีสีแดงของชื่อถงที่ตกอยู่บนพื้นห่างออกไปเจิดจรัสขึ้น ก่อนลอยกลับสู่มือของอวินร่วเหยียนดูจแสง ทว่านางกลับพลิกมือเก็บชื่อถง

“ไม่ว่าเจ้าจะเป็นสิ่งประหลาดแบบใด วันนี้ข้าก็จะปลิดชีพเจ้าให้จงได้!” จอมยุทธ์หน้ายาวเหวี่ยงปลายหอกพร้อมเปลวไฟพุ่งแทงไปยังหญิงสาว

อวินร่วเหยียนสะบัดมือไปด้านหน้า แล่เพลิงสีแดงปรากฏขึ้นในมือ แล่เพลิงจุกฎวิญญูณนั้นพันรอบหอกยาวของบุรุษหน้ายาว จากนั้นด้ามหอกยาวก็พลันเปลี่ยนเป็นสีแดง

อุณหภูมิจากร้อนแผดเผาบีบให้บุรุษหน้ายาวคลายมือออก ก่อนเรียกกระบี่วิญญูณออกมาอย่างไร้ความลังเล แสงสีแดงแวบวาบอยู่ใต้เท้าของเขา คนทั้งคนทะยานขึ้นกลางเวหาหลบหนีด้วยความรวดเร็วยิ่ง

อวินร่วเหยียนสะบัดมือไปยังทิศทางที่บุรุษหน้ายาวหลบหนี แล่ยาวสลัดหอกยาวสีแดงปลิวร่อน พุ่งไปยังบุรุษหน้ายาวราวกับเป็นกระบี่

“อ้า!” เสียงร้องนำส่งเวชดังสนั่นท่ามกลางทุ่งกว้างอันมืดมิด หอกยาวนั้นทะลวงหัวใจของจอมยุทธ์หน้ายาว จอมยุทธ์หน้ายาวร่วงจากกลางเวหาลงสู่พื้นเสียงดังกึกก้อง ตายสนิทชนิดไม่อาจตายได้อีก

รัศมีสีแดงบนกายอวินร่วเหียนเลื่อนหายไปทีละน้อย ดวงตาของอวินร่วเหียนกลับคืนสีดำดังเดิม หญิงสาวรีบนั่งขัดสมาธิทันที เริ่มฝึกบำเพ็ญเพียรตามเนื้อความบนมหาเวทมังกรวิเศษที่อยู่ภายในจิต...

หลังหลีมั่วสังหารพีหลีและพีหั่วแล้วโยนศพของคนทั้งสองลงในสระน้ำของจวน ก็กลับห้องเก็บพืนมานอนต่อราวกับว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

ครั้นแสงตะวันสว่างเปรี้ยง หลินชิงเงินก็มาทanyaให้หลีมั่ว ระบุว่าหลีมั่วถูกทุบตีทุกวันไม่เว้น ยามหลินชิงเงินมารักษาบาดแผลให้เขา ก็หาได้มีผู้ใดขัดขวาง ทั้งสองจึงแลกเปลี่ยนข่าวคราวกันได้

“อาจารย์มั่ว” หลินชิงเงินทanyaให้หลิมั่วพลงเอยวาจา
“เช้าวันนี้ซึ่งเสวยกับจ้าวอี้เฟิงถูกพาตัวไปแล้ว”

หลิมั่วย่นคิ้ว เอยถามขึ้นว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าถูกพาตัวไป
ที่ใด”

“บ่าวรับใช้ในจวนกล่าวว่าถูกพาตัวไปชุดแรกที่เหมืองแร่
วิญญานผลึก แต่เป็นที่ใดนั้นไม่แน่ชัดเจ้าค่ะ”

“เข้าใจแล้ว” หลิมั่วเอย “เจ้าเตรียมตัวให้พร้อม ช่วง
สองสามวันนี้พวกเราเตรียมออกจากจวนเจ้าเมืองได้ทุกเมื่อ”

ครั้นราตรีย่างกราย หลิมั่วก็กระทำเหมือนหลายคืนก่อน
เขาออกจากห้องเก็บฟืนยามราตรีเงียบสงัด หลบเลี่ยงทหารยาม
ไปยังคุกเป้าหมาย

ห้องแรกว่างเปล่า หลิมั่วไปห้องสองอย่างไม่รอช้า
ด้านในขังคนผู้หนึ่งไว้ ทว่าไม่ใช่ฉินเฟิง

“ไม่มีเลย หรือฉินเฟิงไม่ได้อยู่ในจวนเจ้าเมืองแต่แรก”
หลิมั่วกลับไปนอนในห้องเก็บฟืนพลงครุ่นคิด “เขาถูกส่งไป
ชุดแรกที่เหมืองหินวิญญานผลึกแล้วหรือไม่”

หลีมั้วรู้สึกว่ามันเสี่ยงเกินไปที่จะไปทำงานจับกังเสียแล้ว จึงตัดสินใจพาหลินชิงเงินออกไปเดี๋ยวนี้ เนื่องจากเขาเคยบอกกล่าวไว้ก่อนแล้ว ครั้นจู่ๆ หลีมั้วก็ปรากฏตัว หลินชิงเงินจึงหาได้แปลกใจอันใด ทั้งสองเตรียมออกจากจวนเจ้าเมืองทันที

ยามนั้นภาสวรางค์ไปแล้ว หลีมั้วพาหลินชิงเงินย่างเดินไปยังกำแพงจวนเจ้าเมือง แม้หลินชิงเงินจะขี่กระบี่พาหลีมั้วไปได้ ทว่าภายในจวนเจ้าเมืองมีผู้มากฝีมือดาษดื่น ทั้งสองไม่กล้าเสี่ยงอันตราย

ทว่าขณะทั้งสองหลบหลีกจอมยุทธ์ลาดตระเวนคู่หนึ่ง และเข้าใกล้กำแพงจวนเจ้าเมืองขึ้นทุกที จวนเจ้าเมืองที่เจียบงตั้งแต่เดิมก็พลันอีกทีก็ขึ้น

“เจ้าเมืองและเจ้าเมืองน้อยกลับมาแล้ว ทั้งหมดปลุกกำลังมาลาดตระเวน” หัวหน้าจอมยุทธ์เอ่ยออกคำสั่ง “แม้ยังตัวเดียวก็ห้ามให้มันบินพลา่น”

“ขอรับ!” ทุกคนเปล่งวาจาอย่างพร้อมเพรียง

หลิม้วย่นคิ้ว ยามนั้นภาสว้างจ๋าแล้ว ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ทั้งสองจะหลบหนีภายใต้เปลือกตาของผู้มากฝีมือดาษตื่นเพียงนั้น

“อาจารย์มัว พวกเราค่อยไปคืนนี้ดีหรือไม่” หลินชิงเงินเอ่ยเสนอความคิด

หลิม้วย่นงกศีรษะเห็นพ้องกับข้อคิดเห็นของนาง

ทันทีที่หลิม้วย่นกลับถึงห้องเก็บปืนก็มีคนมาเอ่ยเรียกหลิม้วย่นเดินตามคนผู้นั้นไปห้องโถงใหญ่ของจวนเจ้าเมือง ยามนี้มีคนสามคนนั่งยังตำแหน่งหลักและตำแหน่งข้างภายในห้องโถงใหญ่

ด้านขวาเป็นพีหยาง ด้านซ้ายเป็นพีป้าเทียน ส่วนตำแหน่งหลักหาต้องกล่าวก็รู้ว่าเป็นผู้นำสกุลของสกุลพีแห่งนี้

สิ่งที่ทำให้หลิม้วย่นประหลาดใจนั้นคือ พีเยียนและพีป้าเทียนมีรูปโฉมราวกับสลักออกมาจากแม่พิมพ์เดียวกัน เพียงแต่พีป้าเทียนสวมอาภรณ์สีแดงสด ทว่าพีเยียนสวมอาภรณ์สีแดงเข้ม

“เจ้าคือหนูดำดินที่บุกเข้าไปในลานล่าสัตว์ของสกุลพีเข้า
ใช่หรือไม่” พีเยียนปรายมองหลิมั่วอย่างเย็นชา หลิมั่วเก็บ
ลมปราณทั้งหมดของตนเอง พลังวัตรก็เก็บซ่อนไว้อย่างสมบูรณ์

พีป่าเทียนเคยกล่าวถึงหลิมั่วให้พีเยียนฟังก่อนแล้ว เขา
กล่าวว่าหลิมั่วเป็นหนูดำดินที่มีพลังวัตรสูงที่สุดตราบเท่าที่เขา
เคยเห็น บรรลุถึงระดับแก่นสมบูรณ์ตั้งแต่เยาว์วัยโดยปราศจาก
ความช่วยเหลือจากหินวิญญาณผลึก หากมีความช่วยเหลือจาก
หินวิญญาณผลึก พลังวัตรจะเพิ่มทวีในระดับที่ยากจะคาดเดาได้

พรสวรรค์ในการฝึกบำเพ็ญเพียรเช่นนี้ช่างน่าหวาดหวั่น
และหากไม่อาจกำราบคนเช่นนี้ได้ ก็มีเพียงสังหารเขาให้สิ้นชีวิต
ก่อนกลายเป็นผู้ทรงอำนาจ

หลิมั่วไม่ปลั่งวาจา จดจ้องพีเยียนด้วยสายตาเย็นเยียบ
เขาก็ไม่อาจตรวจพบพลังวัตรของพีเยียนได้เช่นกัน

พลังวัตรของพีป่าเทียนอยู่ที่นักคุมกระบี่ระดับแก่น
สมบูรณ์ขั้นสอง เช่นนั้นพลังวัตรของพีเยียนผู้นี้ก็ย่อมเหนือกว่า

หลิมั่วคาดเดาในใจ

อย่างน้อยก็น่าจะมีพลังวัตรนักคุมกระบี่ระดับแก่น
สมบูรณ์ขั้นสาม

ยามนี้เอง หลินชิงเงินก็ถูกนำตัวเข้ามาในห้องโถงใหญ่
และยืนอยู่ข้างกายหลิมั่ว

“ไต่ยืนยันว่าพลังวัตรของเจ้าสูญสิ้นหมดแล้ว” พี่เยียนลุกขึ้น
ยืนจากที่นั่ง เดินมาอยู่หน้าหลิมั่วแล้วเอ่ยถาม

“ใช่!”

“ข้าไม่เชื่อ” พริบตาที่พี่เยียนเปล่งวาจาก็ออกหมัดใส่
หน้าอกของหลิมั่ว หลิมั่วถูกชกถอยกรูดไปหลายก้าว โลหิต
แดงฉานกระอักออกจากปาก หลิมั่วยังไม่ทันยืดกายขึ้น พี่เยียน
ก็ชดหมัดอีกราวหนึ่ง หมัดนี้มุ่งเป้าไปที่ศีรษะของหลิมั่ว ข้ายัง
ใช้พลังวิญญาณอันแข็งแกร่ง หากหมัดนี้กระแทกศีรษะของ
หลิมั่ว เขาไม่ตายก็ไม่สมประกอบ

ทว่าหลิมั่วยังไม่มีเจตนาหมายต่อต้านใดๆ หมัดของ
พี่เยียนก็ชะงักห่างจากศีรษะของชายหนุ่มเพียงเส้นยาแดง

“ดูท่าว่าพลังวัตรของเจ้าจะสูญสิ้นไปจริง ๆ” พี่เยียนเก็บหมัด หมุนกายเดินไปตรงหน้าหลินชิงเงิน พลังซี้หลีมัวแล้วเอ่ยถาม

“เขาเป็นอะไรกับเจ้านี้?”

“อาจารย์” หลินชิงเงินเอ่ยตอบ สิ้นเสียงของหลินชิงเงินคอของนางก็ตกอยู่ในกำมืออันแข็งแกร่งข้างหนึ่ง ฝ่ามือข้างนั้นบีบแน่นขึ้นช้า ๆ หลินชิงเงินเริ่มหายใจไม่คล่อง ใบหน้าเขียวคล้ำ อีกไม่ช้าจะถูกบีบจนสิ้นลม

“หยุด!” หลีมัวตวาดเสียงทุ้ม

“อยากให้นางรอดก็มาช่วยนาง มิเช่นนั้นนางจะสูญชีวิตก็แค่ทาสสตรีนางหนึ่ง” พี่เยียนเอ่ยเรียบนิ่ง

หลีมัวเผยสีหน้าเคร่งขรึม ทันใดนั้นก็สะบัดมือปล่อยแท่งน้ำแข็งสีฟ้าพุ่งเข้าใส่พี่เยียน

“เป็นเรื่องเท็จจริง ๆ!” เสียงพี่หยางพลันดังขึ้น หลีมัวยังรู้ว่าพี่เยียนกำลังหยั่งเชิงเขา แต่กระนั้นเขาก็ไม่อาจเห็น

หลินชิงเงินตายโดยไม่เข้าช่วย นางเป็นญาติที่อ้วนร่ำเหียน
ห่วงใยมากที่สุด

พีเยียนก็สะบัดแขนเสื้อหลอมละลายแห่งน้ำแข็งของ
หลิมั่วอย่างง่ายดาย หลิมั่วฉวยโอกาสนี้ฉลบกายไปอยู่
ตรงหน้าพีเยียน จากนั้นก็คว้ากระบี่น้ำแข็งกลางอากาศพุ่งแทง
พีเยียน

พีเยียนจับกระบี่น้ำแข็งแล้วหักท่อนด้วยมือเปล่า จากนั้น
ก็ใช้กระบี่น้ำแข็งครึ่งท่อนในมือแทงบนไหล่ของหลิมั่วด้วย
ความเร็วดุจสายอัสนี

จากนั้นก็ตบหน้าอกหลิมั่วหนึ่งฝ่ามือ หลิมั่วกระอักเลือด
อีกครา สองขาของเขาก่อนแรงก่อนล้มลงพื้น ทุกอย่างนี้เกิดขึ้น
ภายในชั่วอึดใจ ไม่มีผู้ใดเห็นว่าเกิดสิ่งใดขึ้นถึงทำให้ไหล่ของ
หลิมั่วได้รับบาดเจ็บและล้มลง รวมถึงหลินชิงเงินที่อยู่ใกล้ที่สุด

พีเยียนคลายมือที่บีบคอหลินชิงเงิน หมุนกายไปนั่งยัง
ตำแหน่ง หลินชิงเงินก็นั่งเฉยนิ่งอยู่บนพื้น หอบหายใจเฮือก
ใหญ่

“หนูดำตินผู้นี้ไม่เพียงร้อยเล่ห์ แต่ยังอดกลั้นและ
หนักแน่นอย่างมาก” พี่เยียนมองพี่ป้าเทียนแล้วเอ่ย “คิดจะ
กำราบเขาไม่ใช่เรื่องง่าย”

“ท่านพ่อ หากเป็นเรื่องง่าย ลูกก็ไม่มีใครอยากทำ” พี่-
ป้าเทียนจดจ้องหลีมัวที่บาดเจ็บสาหัสอยู่บนพื้น ในแววตาแฝง
ความสนใจท่วมท้น

บทที่ 356 บุตรชายคนโต
ของสกุลหลิน

“ดี ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็เก็บชีวิตเขาไว้ เพียงแต่ต้องลดความ
โอหังของเขาเสีย” พี่เยียนเอ่ย

“ลูกรู้หรือรับ” พี่ป้าเทียนเอ่ยอย่างนอบน้อม ก่อนเอ่ยออก
คำสั่งซ้ายและขวา “นำตัวเขาไปคุกกลับ”

“ท่านพ่อ!” ยามนี้เองพี่หยางก็ลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ยอย่าง
ไม่พอใจนักกับพี่เยียน “หน้าน้ำแข็งผู้นี้เข้าเป็นจับมา ไหนเลยถึง
ให้พี่ใหญ่ไป”

“ม้าตัวนั้นพยศเกินไป เจ้าควบคุมไม่ได้” พี่เยียนเอ่ยคำ
“ให้สตรีนางนั้นแก่เจ้า”

หลินมั่วถูกคนสองคนหามเข้าไปในคุกกลับแห่งหนึ่ง ก่อนถูก
โยนเข้าไปด้านใน

“หลีมัว ไช้เจ้าหรือไม่”

ไม่รู้นอนอยู่นานเพียงใด มีเสียงอันคุ้นเคยดังอยู่ข้างหู หลีมัว หลีมัวลืมตาขึ้นก็เห็นคนผู้หนึ่งกำลังนั่งอยู่ข้างกายเขาคอนผู้นั้นหาใช่ใครอื่น แต่เป็นฉินเฟิงที่เขาตามหามาตลอด

“ฉินเฟิง” หลีมัวเอ่ยเรียก จากนั้นก็กระแอมไอสองเสียง

“เจ้าได้รับบาดเจ็บ” ฉินเฟิงพยุงหลีมัวให้ลุกขึ้นนั่ง

“หาได้เป็นอะไรร้ายแรง” หลีมัวเอ่ยคำ “พลังวัตรของพีเยียนผู้นั้นเกินจะหยั่งรู้ได้จริงๆ ข้าไม่มีแม่แต่กำลังต่อต้านแต่เคราะห์ดีที่เขาไม่ลงมือสังหาร แค่นี้”

แม้พีเยียนหาได้ลงมือสังหารเขา แต่ก็ทำร้ายชีพจรหัวใจของหลีมัว แหวนมิติของหลีมัวก็ถูกยึดไป ยามนี้ไร้ยาวิญญานช่วยเหลือ หากจะรอให้ชีพจรหัวใจหายสนิทด้วยตัวมันเอง ไม่อาจจะทำได้ในเวลาอันสั้น

“ดีแล้วที่เจอเจ้า ครั้นหาโอกาสได้ก็จะออกไป” หลีมัวกล่าว สายตาของเขากวาดมองไปรอบด้าน สังเกตสภาพ

แวดล้อม เป็นดังคาด คุณแห่งนี้หลิมัวยังไม่เคยสำรวจ คาดไม่ถึงว่ายังมีคุณลับอีกหนึ่งแห่ง

“คุณนี้อยู่ใต้ห้องพีป่าเทียน” ฉินเฟิงกล่าว “แต่เขาไม่ค่อยลงมา ยามปกติมีเพียงคนส่งอาหารที่มานี่ สามสี่วันถึงมาส่งอาหารหนึ่งครั้ง”

สามสี่วันถึงมีอาหารหนึ่งมื้อ สำหรับหลิมัวที่ปีกู่หาได้เป็นอะไรนัก แต่สำหรับฉินเฟิงนั้นหมายความว่าหิวโหยอยู่ตลอดเวลา ไม่มีแม้แต่พลังจะฝึกบำเพ็ญเพียร

สายตาหลิมัวกวาดมองไปรอบด้านก่อนชะงักที่มุมผนัง เนื่องจากที่ตรงนั้นยังมีคนนอนอยู่อีกหนึ่งคน เจ็บจนราวกับเป็นคนตายก็มีปาน

“เขาเป็นผู้ใด” หลิมัวเอ่ยถาม

“ข้าไม่รู้” ฉินเฟิงเอ่ยตอบ “ตอนข้าเข้ามาแล้วเห็นเขาก็คิดว่าเป็นคนตาย ยามปกติเขาจะนอนนิ่ง ครั้นถึงเวลาอาหารถึงลุกขึ้นมากินเป็นบางครั้ง จากนั้นก็กลับไปนอน ไม่เปล่งวาจา แม้ประโยคเดียว คาดว่าก็เป็นนักโทษเหมือนพวกเรา”

หลีมัวผงกศีรษะก่อนละสายตาออกจากร่างที่ขึงตึงของ
คนผู้นั้น

“หลีมัว เหตุใดเจ้าถึงตัวคนเดียว” ฉินเฟิงเอ่ยถาม “อวิน-
ร่ำเหยียนกับจ้าวอี้เฟิงเล่า ไม่ได้มากับเจ้าหรือ”

“มา มาพร้อมกับศิษย์ทั้งหมดสามสิบคน แต่แยกตัว
ออกไปหมดแล้ว” หลีมัวเอ่ย “ยามนี้ในจวนเจ้าเมืองแห่งนี้มีเพียง
เจ้า ข้า และศิษย์ที่นามว่าหลินชิงเงินอีกหนึ่งคน”

“เฮ้อ!” ฉินเฟิงถอนใจกำลังจะเอื้อมเอ่ย แต่กลับได้ยิน
เสียงฉะแฉ่วแว่วมาจากมุมผนัง ฉินเฟิงชะงักปากแล้วส่งสายตา
ให้หลีมัว จากนั้นสายตาของคนทั้งสองก็มองไปยังร่างนั้นที่อยู่
มุมผนัง เสียงฉะแฉ่วนั้นดังมาจากร่างนั้น

เสียงนั้นค่อยๆ ดังขึ้น อาจเป็นเพราะไม่ได้เปล่งวาจา
เป็นเวลานาน เสียงที่ได้ยินจึงฟังดูแหบแห้งและแปลกพิกล
แต่กระนั้นหลีมัวก็ฟังเนื้อความออกได้ร่างๆ

“หลินชิงเงิน อวินร่ำเหยียน หลินชิงเงิน อวินร่ำเหยียน
...”

หลีมั่วย่นคิ้ว เอ่ยปากถาม “ท่านรู้จักหลินชิงเงินกับ
อวินร่ำเหยียนอย่างนั้นหรือ”

หลังได้ยินเสียงนั้น ก็ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าจะเอ่ยเน้นคำ
สามคำออกมาในที่สุด “ข้า...รู้...จัก!”

“ท่านเป็นผู้ใดกัน” หลีมั่วนั่งตัวตรงเอ่ยถามเงาดำ

ในที่สุดเงาดำนั้นก็ขยับตัวช้าๆ เห็นเขาพลิกกายอย่าง
ยากเย็น ภายใตแสงสว่างรำไร ใบหน้าของคนผู้นี้ถูกปกคลุม
ด้วยผมหยอกขาวและแห้งกรัง จึงไม่อาจมองเห็นรูปโฉมใดๆ ได้

ฉินเฟิงไปช่วยพยุงเขาลุกขึ้นนั่งพิงผนังอยู่ตรงข้ามหลีมั่ว
แม้แต่การเคลื่อนไหวอย่างง่ายเหล่านี้ก็ทำให้คนผู้นี้หายใจ
อยู่นาน

“ข้าคือ...บุตรชายคนโตของหลินไฉ่หนานแห่งสกุลหลิน...
หลินเทียนหมิง” และแล้วคนผู้นั้นก็เอ่ยตัวตนของตนเองออกมา

“ท่านคือหลินเทียนหมิง!” หลีมั่วกล่าวอย่างประหลาดใจ
เขาเคยส่งคนไปตรวจสอบสกุลหลิน ย่อมรู้เรื่องที่บุตรชาย
สองคนของหลินไฉ่หนานหายสาบสูญไปกะทันหัน แต่เขาไม่

คาดคิดแม้แต่หน่อยว่าเขาจะได้เห็นผู้ที่สาบสูญไปเมื่อหลายปีก่อน
ภายในคุกลับของดินแดนต่างมิติแห่งนี้

“รับประกันว่าจริงแท้!” คนผู้นั้นกล่าวพลางแหวกเรือนผม
ที่บดบังใบหน้าออกเป็นสองด้าน เผยให้เห็นเครื่องหน้าของตน

มันเป็นใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด ทว่าเครื่องหน้ากลับยัง
หล่อเหลา ซ้ายยังละม้ายคล้ายหลินไฉ่หนานอยู่หลายส่วน

“หลินชิงเงินที่เจ้ากล่าวเมื่อครู่คือบุตรสาวของข้า”
หลินเทียนหมิงเอ่ยต่อ “อวินร่วเหยียนคงจะเป็นบุตรสาวของ
น้องสาวข้า หลานสาวนอกสกุลของข้า”

หลังหลินเทียนหมิงกล่าววาจานี้จบก็พึงบนผนัง สีหน้า
ซีดขาวยิ่งขึ้น การถูกจำคุกเป็นเวลานานได้ทรมานบุรุษที่เดิมที่
รูปงามยิ่งผู้นี้จนเหลือเพียงครึ่งชีวิต

“ท่านผู้อาวุโส ท่านน่าจะมีน้องชาย เขาอยู่ที่ใดหรือ”
ครู่ต่อมาหลินมั่วก็เอ่ยถามขึ้น

“สิ้นใจแล้ว” คำตอบของหลินเทียนหมิงสอดคล้องกับการ
คาดเดาของหลี่มั่ว เขาชี้ไปยังมุมผนังที่นอนเมื่อครู “สิ้นใจตรง
นั้น ศพก็ถูกข่าฝังอยู่ด้านล่าง”

หลินเทียนหมิงเอ่ยคำจบก็หลับตาลง ลมหายใจของเขา
รวรินอย่างมาก หากไม่สังเกตก็คิดว่าสิ้นลมไปแล้วจริงๆ

“เขาเข้าสู่ภาวะแสรังตาย” ฉินเฟิงเอ่ย “คาดว่าในช่วง
หลายปีที่ถูกขังมานี้ เขาใช้วิธีนี้อาชีวิตรอด”

มีเพียงสองสถานการณ์ที่พอจะประคองชีวิตให้อยู่รอดได้
เช่นนี้ อย่างแรกคือเคียดแค้นฝังลึกเข้ากระดูก จำต้องแก้แค้นถึง
จะหลับตาลงได้ อย่างที่สองคือมีเรื่องสำคัญมากจำต้องถ่ายทอด
มิเช่นนั้นไม่อาจหลับตาได้

แต่ไม่รู้ว่หลินเทียนหมิงเป็นแบบใด หรือไม่ก็เป็นทั้ง
สองแบบ

อวิ่นร่วเหยียนนั่งขัดสมาธิอยู่ในป่า ผีกำเพ็ญเพียรหนึ่งวัน
หนึ่งคืน ครั้นนางลืมตาขึ้น รัศมีกระจ่างชัดก็แวบวาบอยู่ใน

ดวงตา นางหลับตาลงอีกครา รับรู้ถึงทะเลวิญญูณที่ขยายใหญ่
กว่าเดิมครึ่งหนึ่ง และพลังวิญญูณที่เปี่ยมล้นอยู่ในทะเล
วิญญูณ นางไม่อาจปกปิดความตื่นเต้นภายในใจได้

ในระยะเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืน นางบรรลุลังวัตรจาก
นักคุมกระบี่ระดับแปดเป็นนักคุมกระบี่ระดับเก้าสำเร็จผ่านการ
ฝึกบำเพ็ญเพียรเคล็ดวิชาไม่กี่ถ้อยสั้นๆ ในมหาเวทมังกรวิเศษ
ช่างเป็นความเร็วน่าหวาดหวั่นยิ่ง

หญิงสาวลุกขึ้นเดินไปข้างกายจอมยุทธ์หน้ายาว เก็บเอา
พลังปราณไร้เจ้าของข้างกายเขา กระบี่วิญญูณธาตุไฟและ
หอกยาวที่เป็นธาตุไฟเช่นกัน พลังปราณทั้งสองสิ่งนี้นับว่าอยู่
ระดับกลาง แม้ไม่อาจเทียมเท่าชื่อดัง แต่พละานุภาพก็ไม่อาจ
ดูแคลนได้

อวินร่ำเหยียนเก็บแหวนมิตวงหนึ่งบนมือของเขา
ด้านในมียาวิญญูณอยู่ไม่น้อย รวมถึงหินวิญญูณผลึกขนาด
เท่าไข่ไก่อีกหนึ่งก้อน เพียงแต่หินวิญญูณผลึกก้อนนี้เป็น
สีเหลืองอ่อน หาใช้สีขาวบริสุทธิ์ที่อวินร่ำเหยียนเคยเห็น อีกทั้ง
นางยังพบว่าพลังวิญญูณที่แฝงอยู่ในหินวิญญูณผลึกก้อนนี้
ไม่อาจทัดเทียมหินก้อนนั้นของอาเฟย

ด้วยเหตุนี้วันร้วเหียนจึงชี้ขาดว่าหินวิญญาณผลึกมีการแบ่งระดับ และหินก้อนนั้นของอาเพยต้องมีระดับสูงกว่าของจอมยุทธ์หน้ายาว

อวันร้วเหียนยังพบถุงเงินหนึ่งถุงภายในแหวนมิติ ครั้นเปิดออกก็พบว่าด้านในเต็มไปด้วยหินก้อนเล็กๆ สีเทาขาว และหินแต่ละก้อนก็มีพลังวิญญาณแฝงอยู่เบาบาง สิ่งนี้คือหินวิญญาณผลึกระดับต่ำสุดที่ใช้สำหรับซื้อขาย นางเคยเห็นอาเพยใช้มัน

หญิงสาวเก็บสิ่งของที่มีประโยชน์บนกายจอมยุทธ์หน้ายาวจนหมดเกลี้ยง ก่อนใช้ไฟวิญญาณกลุ่มหนึ่งเผาร่างกายของเขาจนกลายเป็นเถ้าธุลีลอยฟุ้ง จากนั้นนางก็ขี่กระบี่ไปยังทิศทางของขบวนรถ

ขบวนรถพบว่าจอมยุทธ์หน้ายาวหายตัวไป หลังทุกคนรออยู่ที่เดิมเนิ่นนานแล้วก็ออกเดินทางกันต่อ หากพลัดเวลาที่ตกลงไว้จำต้องได้รับโทษ พวกเขาจึงไม่ใส่ใจจอมยุทธ์หน้ายาวที่สูญหายไป

ตอนอวิ^๑นร^๒ว^๓เห^๔ย^๕น^๖ไ^๗่^๘ท^๙น^{๑๐}ข^{๑๑}บ^{๑๒}ว^{๑๓}น^{๑๔}ร^{๑๕}ถ^{๑๖} ยังเหลือระยะเวลา
ก่อนถึงจุดหมายอีกครั้งวัน ไม่มีเวลาให้รอคอยโอกาสแล้ว
หญิงสาวที่แสงกระบี่ขว้างด้านหน้าขบวนรถอย่างตรงไปตรงมา

“เด็กเหลือขอไม่รู้จักดีชั่วมาจากที่ใดกัน! กล้ามาขวาง
ขบวนรถของสกุลพี อยา^๑ก^๒ต^๓าย^๔ห^๕ร^๖ือ^๗อ^๘ย^๙าง^{๑๐}ไร^{๑๑}!” บุ^{๑๒}ร^{๑๓}ุ^{๑๔}ร^{๑๕}าง^{๑๖}กำ^{๑๗}ย^{๑๘}ำ
ผู้หนึ่งเดินออกจากขบวนรถแล้วสบต^๑่า^๒อ^๓วิ^๔น^๕ร^๖ว^๗เห^๘ย^๙น^{๑๐}

ยามนี้นางสวมชุดจันจว^๑ง^๒ที่^๓พ^๔บ^๕ใน^๖แ^๗ห^๘ว^๙น^{๑๐}ม^{๑๑}ิ^{๑๒}ติ^{๑๓}ข^{๑๔}อง^{๑๕}จ^{๑๖}อม^{๑๗}ย^{๑๘}ุ^{๑๙}ร^{๒๐}ท์
หน้ายาว อา^๑ภ^๒ร^๓ณ^๔์^๕ช^๖ุด^๗เ^๘ติ^๙ม^{๑๐}ข^{๑๑}อง^{๑๒}นาง^{๑๓}ช^{๑๔}ุ^{๑๕}ม^{๑๖}โ^{๑๗}ช^{๑๘}ก^{๑๙}ด^{๒๐}้วย^{๒๑}โล^{๒๒}ห^{๒๓}ิ^{๒๔}ต^{๒๕}จำ^{๒๖}น^{๒๗}ว^{๒๘}น^{๒๙}ม^{๓๐}าก^{๓๑}
นางจึงเผา^๑ไฟ^๒ไป^๓แล^๔ว^๕ อา^๖ภ^๗ร^๘ณ^๙์^{๑๐}ข^{๑๑}อง^{๑๒}จ^{๑๓}อม^{๑๔}ย^{๑๕}ุ^{๑๖}ร^{๑๗}ท์^{๑๘}หน้า^{๑๙}ยาว^{๒๐}มี^{๒๑}ข^{๒๒}น^{๒๓}า^{๒๔}ด^{๒๕}ิ^{๒๖}ห^{๒๗}ู^{๒๘}
เก^๑ิน^๒ไป^๓ อ^๔วิ^๕น^๖ร^๗ว^๘เห^๙ย^{๑๐}น^{๑๑}ส^{๑๒}ว^{๑๓}ม^{๑๔}แล^{๑๕}ว^{๑๖}ไม่^{๑๗}ต^{๑๘}่าง^{๑๙}อัน^{๒๐}ใด^{๒๑}ก^{๒๒}ับ^{๒๓}เด^{๒๔}็ก^{๒๕}น^{๒๖}อ^{๒๗}ย^{๒๘}ที่^{๒๙}ข^{๓๐}โม^{๓๑}ย^{๓๒}
อา^๑ภ^๒ร^๓ณ^๔์^๕ข^๖อง^๗ผู้^๘ห^๙ู^{๑๐}ย^{๑๑}มา^{๑๒}ส^{๑๓}ว^{๑๔}ม^{๑๕} จ^{๑๖}ึง^{๑๗}ไม่^{๑๘}ป^{๑๙}ล^{๒๐}ก^{๒๑}ที่^{๒๒}บุ^{๒๓}ร^{๒๔}ุ^{๒๕}ร^{๒๖}าง^{๒๗}กำ^{๒๘}ย^{๒๙}ำ^{๓๐}ผู้^{๓๑}นั้น^{๓๒}จะ^{๓๓}
ส^๑บ^๒ต^๓่า^๔อ^๕วิ^๖น^๗ร^๘ว^๙เห^{๑๐}ย^{๑๑}น^{๑๒}ว^{๑๓}า^{๑๔}เด^{๑๕}็ก^{๑๖}ห^{๑๗}เ^{๑๘}ล^{๑๙}ือ^{๒๐}ข^{๒๑}อ^{๒๒}ไม่^{๒๓}ร^{๒๔}ู้^{๒๕}จ^{๒๖}ั^{๒๗}ก^{๒๘}ดี^{๒๙}ช^{๓๐}ว^{๓๑}

ท^๑ว^๒่า^๓อ^๔วิ^๕น^๖ร^๗ว^๘เห^๙ย^{๑๐}น^{๑๑}ไม่^{๑๒}พ^{๑๓}ู^{๑๔}ด^{๑๕}พ^{๑๖}ร^{๑๗}ำ^{๑๘}ท^{๑๙}ำ^{๒๐}เพ^{๒๑}ล^{๒๒}ง^{๒๓} ถ^{๒๔}ือ^{๒๕}ช^{๒๖}ี^{๒๗}อ^{๒๘}ถ^{๒๙}ง^{๓๐}ช^{๓๑}ี^{๓๒}กระ^{๓๓}บ^{๓๔}ี^{๓๕}-
วิ^๑ญ^๒ญ^๓า^๔ณ^๕ที่^๖เพ^๗ิง^๘ย^๙ี^{๑๐}ด^{๑๑}มา^{๑๒}เ^{๑๓}้า^{๑๔}โ^{๑๕}จ^{๑๖}ม^{๑๗}ดี^{๑๘}บุ^{๑๙}ร^{๒๐}ุ^{๒๑}ร^{๒๒}าง^{๒๓}กำ^{๒๔}ย^{๒๕}ำ^{๒๖} พ^{๒๗}ล^{๒๘}ง^{๒๙}วั^{๓๐}ต^{๓๑}ร^{๓๒}ข^{๓๓}อง^{๓๔}บุ^{๓๕}ร^{๓๖}ุ^{๓๗}
ร^๑าง^๒กำ^๓ย^๔ำ^๕เท^๖ีย^๗บ^๘เ^๙ียง^{๑๐}อ^{๑๑}วิ^{๑๒}น^{๑๓}ร^{๑๔}ว^{๑๕}เห^{๑๖}ย^{๑๗}น^{๑๘} ท^{๑๙}ว^{๒๐}่า^{๒๑}เส^{๒๒}ีย^{๒๓}เป^{๒๔}ร^{๒๕}ียบ^{๒๖}ภ^{๒๗}าย^{๒๘}ไ^{๒๙}ด้^{๓๐}การ^{๓๑}
โ^๑จ^๒ม^๓ดี^๔ที่^๕เ^๖ื่อ^๗ก^๘อ^๙า^{๑๐}จ^{๑๑}และ^{๑๒}กะ^{๑๓}ท^{๑๔}ัน^{๑๕}ห^{๑๖}ัน^{๑๗}ข^{๑๘}อง^{๑๙}นาง

ผนวกกับกระบี่วิญญาณซึ่งถืองในมือวินร้วเหยียน
หลังประมือไปสองสามรอบ บุรุษร่างกำยำก็ยากจะต้านทานไหว
จากนั้นด้วยความเลินเล่อ หน้าอกก็ถูกซึ้งของวินร้วเหยียน
เสียบแทง สิ้นใจคาที่

จอมยุทธ์สามคนที่เหลือเดิมที่หาได้ใส่ใจวินร้วเหยียน
นัก แต่หลังสหายเสียชีวิตไปหนึ่งคนก็รู้สึกประหม่าขึ้นมา ผีนึก
กำลังกันห้อมล้อมวินร้วเหยียนไว้ตรงกลาง

วินร้วเหยียนถือซึ้งถืองหนึ่งต่อสาม แม้พลังวัตรของคน
ทั้งสามนี้หาได้ด้อยกว่าวินร้วเหยียน แต่นางกลับไม่เกรงกลัว
แม้เพียงนิด นางก็ไม่ว่ากันว่าเหตุใดถึงมั่นใจในตนเอง
มากมายนัก เชื่อมั่นว่าตนหนึ่งต่อสามได้อย่างแน่นอน

“พวกเจ้าจะมาพร้อมกันหรือจะมาทีละคนเล่า” วิน-
ร้วเหยียนกล่าวขู่ยุคนทั้งสาม

ทั้งสามสบสายตากัน ในดวงตาฉายแววววยง พวกเข
มองออกอย่างชัดแจ้งว่าวินร้วเหยียนมีพลังวัตรเพียงนัก
คุมกระบี่ระดับเก้า ไหนเลยถึงได้บ้าบิ่นเช่นนี้ ทว่าเนื่องจาก

เมื่อครูมีสหายสิ้นชีวิตคามืออวินร่วเหยียน ทั้งสามจึงไม่กล้า
ดูแคลนอีก

“ขึ้นไปพร้อมกัน!” ทั้งสามเปล่งวาจาอย่างพร้อมเพรียง
จากนั้นร่างสามร่างก็ถลันเข้าหาอวินร่วเหยียนพร้อมกัน
หญิงสาวใช้ช้อนงสกดการโจมตีของคนสองคน กระบี่ของคน
ที่สามเฉือนโดนแขนนาง แต่สิ่งที่น่าแปลกคือเพียงจิตใจบาดแผล
บนร่างกายนางก็ฟื้นฟูตนเอง สมบูรณ์ครบถ้วนดังเดิม

คาดเดามีผิดจริง ๆ

อวินร่วเหยียนกล่าวในใจ พลังมังกรวิเศษที่ดวงตามาร
หลงเหลือไว้ในตัว ไม่เพียงช่วยให้นางฝึกบำเพ็ญเพียรมหาเวท
มังกรวิเศษได้รวดเร็วขึ้น แต่ทำให้นางใช้เคล็ดวิชาระดับสูงได้
ซ้ายังช่วยให้นางฟื้นฟูบาดแผลภายนอกได้อย่างรวดเร็วด้วย

เพราะเหตุนี้อวินร่วเหยียนจึงไม่กังวลเรื่องความ
ปลอดภัยของตนเองอีก โจมตีเพียงอย่างเดียวไม่ป้องกัน
หญิงสาวกลายเป็นบุคคลอันตรายดุจพญาคัมภีร์ลมกรด ขณะ
จอมยุทธ์ทั้งสามพันอวินร่วเหยียนก็ถูกนางฟันเช่นกัน

ทว่าอวิน⁺ร่วเหยียน⁺พิน⁺ฟู⁺ตนเองเสรีจสมบูรณ⁺ในชั่วพริบตา
แต่จอมยุทธ์ทั้งสามไม่สามารถทำได้ ในรอบที่สอง จอมยุทธ์
ทั้งสามได้รับบาดเจ็บสาหัส ทว่าอวิน⁺ร่วเหยียน⁺พิน⁺ฟู⁺ตนเองได้
อย่างรวดเร็ว

ในรอบที่สี่ จอมยุทธ์สามคนถูกอวิน⁺ร่วเหยียน⁺สังหาร
ตายสิ้นไปสองคน อวิน⁺ร่วเหยียน⁺พิน⁺ฟู⁺ตนเอง ในรอบที่ห้า
จอมยุทธ์คนสุดท้ายถูกอวิน⁺ร่วเหยียน⁺สังหารตายสิ้นท่ามกลาง
ความสิ้นหวัง

นางเขียนอักษณณ์เล่มแคว้น เล่ม 11

丑妃祸国不殃民

Camellia

ไน้คร้อบรึนท้อมรึนทึร์ ค้อรเป้อเรชนส์ จ้ากัถ (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《丑妃祸国不殃民》

Author: 君彤 Jun Tong

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

君彤 Jun Tong

นางเขียนอักษณณ์เล่มแคว้น เล่ม 11 .: 君彤 Jun Tong เขียน; ดึงดิง : แปล จาก 丑妃祸国不殃民.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(1) ,440 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I., ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7979-2